

Проповјед јеромонаха Рафаила на 15.недјељу по духовдану
Манастир Подмаине, 13.09.2015.

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Чули смо, браћо и сестре, св.ап.Павла како заповиједа, на то обратимо пажњу, јер у питању је заповијест; апостол је потпуно свјестан да оно што говори мора да говори јер је с више дошло на његову душу, на његов ум и покренуло његову вољу. И жели, браћо и сестре, да га као таквог посланика, таквога Цара увијек препознајемо ,дочекујемо и са великом пажњом која приличи царском посланику, слушамо.На жалост, слушајући и од њега навикнути на безумне царе, безумне говорнике, учења која су преиспуњена тамом, лажима, обманама, бесмислом, ми смо данас итекако угрожени јер кад царски посланик говори, ми готово да немамо снаге, немамо пажње да га чујемо ,да га разумијемо, да га послушамо, то можемо сви да посвједочимо, ево и данас у овој св.Литургији. Знате ли ко је ап.Павле, браћо и сестре?И Ко говори кроз њега? Погледајте са каквом силином он иде кроз вријеме, са каквом убијеђеношћу говори, за разлику од царева овога свијета и њихових посланика?Ево и ми до недавно, јер данас те посланике више нико озбиљно и не узима у обзир, то је онако у почетку било занимљиво; демократија, парламент, посланици... међутим, данас то више нико озбиљно не слуша, то је прошло вријеме, сад је то прешло у процес распадања, ево већ се и кости наге, мртвачке назире, јер је у питању не жив организам него леш. Једно говоре данас, разликује се од онога што су говорили јуче, а оно што ће говорити вечерас и сјутра неће имати никкаве везе са оним што данас говоре! Такви су посланици овога свијета и царева овога сивјета-нестални, промјенљиви, колебљиви. А овај, браћо и сестре, посланик Небескога Цара, посланик Великога Савјета, Свете Тројице, Оца и Сина и Светога Духа, кроз све вјекове говори једно и исто, увијек о једном, свједочећи Једнога Бога у Тројици откривенога и вјечно живог, и ево у овом нашем, 21. вијеку говори исто оно што је говорио Коринћанима, Солуњанима, Атињанима,и Будванима у оне дане, исто, ништа се промјенило није. А ми браћо и сестре, да ли га дочекујемо као царског посланика? И као такв он говори и заповиједа браћо и сестре, није он дошао да се надмудрује, зна он каква је наша мудрост, зна он каква је и његова мудрост била и каквога квалитета док га није посјетила свјетлост са висине и испунила оном небеском мудрошћу, вјечном и непролазном.После тог сусрета он ће све да одбаца, као трице, као прах, као пепео и такв је и данс, он данс кад нам говори, у овом нашем лажним вриједностима оптерећеном вијеку, он долази све то и шутира, гази као прах и препознаје као пепео, као нешто што је већ прошло, без обзира да ли је у пуној снази, да ли је у лажној средини, у лажној мудрости или се тек зачиње нова звијезда, нова величина, нова идеологија, нова наука, нова мудрост; он то браћо и сестре све пепелом и прахом сматра и гази и газећи долази и нуди нам истинску вриједност и мудрост и живот, па нам каже, а посебно данас српском народу, јер данас је велики празник српскога народа. Истина, народа који се налази у дубокој коми, комираног народа, у врло дубокој коми која се граничи са вјечном смрћу браћо и сестре и велико је питање хоће ли из коме изаћи; неки, они са мање наде, са мало вјере већ су одустали. На жалост има их и међу нама свештеницима, дигли руке:»Мртво,» каже, «неће преживјети!Из ове коме неће изаћи, једимо, пијмо и веселимо се, не губимо вријеме!»А они са јачом вјером и дубљом надом и надасве

јачом љубављу према једином Човјекољупцу и даље истрајавају у том подвигу, вођени светим апостолима. И ево га и Павле, иако многи који би требају да га подражавају спавају, хрчу, забављају се, једу и пију, оставивши народ без бриге, без надзора, многи га саблажњавајући убијајући, трујући, он ипак долази јер је царски посланик, има право. И ево погледајте са каквом свјежином, са каквом надом, у каквој сили он нас ипак позива, па све и да нас је било двоје или троје браћо и сестре, он би дошао и рекао, позвао, јер он другачије посламтра човјека, њему је сваки човјек важан, у сваком види вјечност, у сваком види образ Божији и могућност уподобљења Живоме и вјечноме и ради нашега оваплоћеном Богу, Богочовјеку. Наравно, радује се што овдје нема двоје или троје него слава Богу више од тога, па нам каже, а посебно српски народ данас подсјећа:»Сјећајате се својих старјешина који су вам проповједали Ријеч Божију», ријечи вјечнога живота, ријечи спасења, истинску, божанску мудрост и божанску науку, «гледајући на крај њиховог живота» и подражавајући њихову вјеру, трудећи се да вјерујемо онако како су они и вјеровали ,како су вјеру примили од својих предака и учитеља,па и нама проповједали и пренјели, њоме нас просвећујући браћо и сестре, истинску и вјечну свјетлост предајући кроз јеванђелску проповјед. Дакле, ту вјеру да чувамо, да имамо, да би се кроз ту вјеру са њима сјединили у исто духовно поље, у исто свјетлосно поље Цркве на тај начин избегавајући зрачење таме, грјеховне таме, зрачење лажи, и паклених енергија демонских. Јер само у заједници са Њим, вјечним богом, вјечном Свјетлости, у заједници са Његовим апостолима и у заједници са Његовим учитељима, просветитељима, архијерејима, што се нашег српског народа тиче, ту се врло конкретно мисли на светога Саву без кога нема Свјетлости овом народу; можемо са свињама да се хранимо, као што се хранимо, демонском храном, можемо да ушмркавамо, да фиксамо, да пушимо, да се преједамо, опијамо и скачемо овим обалама као ђавоимани, да одумеремо, то можемо, али свјетлост и живот да примимо то не можемо! И ево видите, последице одвајања од наших учитеља, архијереја, од наших духовних великана, предстојатеља јер наш народ има светитеље који предстоје пред Престолом Божијим. Хајде, скупи ову силу, ову мудрост, ову памет, ову љепоту данашњу па их замоли да предстану пред Престолом Свете Тројице и да замоле Великога и Страшнога Бога да излије милост на тебе, на твоју породицу, на твој народ! Не могу, браћо и сестре јер саткани од перја, од паучине! И ми од њих то и не треба да тражимо, нису они тог формата, није то тај калибар, то је ситно, врло ситно и јефтино ткање, то не може без да плута по површини у скупочјеним мртвачким сандуцима који плутају по води јуре по асфалту и лете по ваздуху! То су нове могућности погребних служби! Све кретање и динамика лешева! А они који могу да престоје пред Светом Тројицом, то су наши архијереји, наши светитељи, при том није лако стојати пред Лицом Живога Бога и предстојати браћо и сестре не само за себе, већ за читав један народ! А наш народ се, замислите, м каква трагедија, каква пропаст, каква там, каква учнина, одвојио управо од њих и данас спасење тражимо у тениским рекетима и у бизнис плановима, замислите то лудило! А ђе ћеш тениским рекетом, ђе ћеш новцем?! Златом, сребром, ђе ћеш земљом пред Небо да станеш и то огреховљен, унакажен, прелашћен, обманут!? Одвојени браћо и сестре и од Светога Сава, од св. Арсенија, од пећких архијереја, знате ли ви да постоји једна врло важна зона, један врло важан храм, Пећка патријаршија – тамо су наши

стубови, непоколебљиви стубови и чувари апостолских предања! Стубови Православља! Наши учитељи, врховни учитељи, ми преко њих немамо браћо и сестре, немамо боље од њих, немамо светијих од њих, а одвојени смо браћо и сестре, заборавили смо их и живимо другачије, вјерујемо другачије и не слушамо благослов св.апостола, не сјећамо се својих старјешина. Погледајте у своје умове, погледајте докле вам памћење досеже, гледамо у некакву будућност, у некакво боље сјутра, нема тог сјутра! Оно не постоји, на такв начин сваки следећи дан биће ти све тежи, све мучнији, све мрачнији! Свјетлост браћо исестра вјечна и небеска, она је у Цркви а даје нам се кроз сјећање, мистично сјећање, тј. повезивање тајанствено, са светим прецима. Погледајте данс вјеру просечног Србина – никакве везе нема са светим Савом! Он се позива на ђедове, обичаје и на бабину духовну праксу! И то је његова мјера! А онда кад види наследника св. Саве, ученика св. Арсенија, Никодима, Данила, Јефрема, Спиридона, Јоаникија, Евстатија, Говори за њега да је полудио! Да је завршио! Како релкоше за једног брата: »Би добар момак, па поче...», каже, «...мало у цркву да иде, па се то нешто одужи и ето, јадан, постаде калуђер, пропаде, нестаде! Дубље од смрти оде!» Замислите наследнике великих архијереја, великих монаха, оснивача великих задужбина, бесмртних зона, Хиландара, Дечан, Жиче... погледајте до чега смо дошли, докле догурасмо – до ивице, буквално до ивице! Неки до ивице, а многи одлетјеше у бездан, многи масовно и свакодневно излијећу са пута спасења у пропаст, у вјечну, метафизку јаму, паклену јаму! Однос према Цркви браћо и сестре-катастрофални! Па св. Сава, по ријечима и виђењу св. Владике Николаја, блијед од ужаса пред Престолом Божијим, ради нашега немара, ради нашега лудила, ради нашега заборава, ради нашега тешкога гријеха. Однос према Литургији, однос према предању Цркве, према учењу Цркве данас ми ако бисмо правили неку контролу заједно са св. архијерејима, знате до каквих би података дошли? Страшних, катастрофалних! Колико нам се народ одвојио од Чокота живот, од Коријена светог, браћо и сестре! Зато овим празником Црква нас позива, то што овога данс неће бити у оним шупљинама ТВ канала и на страницама дневних новина, што о овме данс неће говорити политичари, манекени, спортисти, спортски коментатори, ови они, то уопште не значе да Црква данс врло јасно не истиче и још једном и у позорава и позива да се сјећамо својих старјешина. При том све их поименице набраја. Неке од њих поименице, а многе препустила нашем созерцању да и сами продубимо, међу њима спадају и велики Петар Цетињски, српски архијереј, владика, Василије Острошки; шта мислите, он је тако, соло играч? Са њим је почело и на њему се завршава? Не браћо и сестре и он је узимао благослове од пећких архијереја, то се спомиње Пајсије, пећки Архијереј, преузимао благослове од моштију св. оцаца, па захваљујући њиховом благослову и његовој оданости њиховој вјери, постаде то што постаде! И отуда та његова светост и сила и моћ и власт; није то добио од оца и мајке, истина и они су се потрудили, него од духовних отаца, од старјешина духовних којих се непрестано сјећао и кроз њихове благослове и молитве постао дивни чудотворац и светионик не само рода српскога него васељенско свјетило! Св. Владика Николај, такође врло одан св. прецима, најоданије чедо св. Саве и погледајте шта би: у 20. вијеку, браћо и сестре, ђе се све распада, ми добисмо такву величину, духовног гиганта који из својега срца истаче, струје ријеке живе воде! Из једног човјека избија вода која може да напоји читаву Васељену! Зато нас Црква данс позива, као Мајка и

преклиње да се сјећамо својих старјешина, нисмо ми без корјена, браћо и сестре, нисмо ми без поријекла, нисмо ми без отаца, нисмо ми без светитеља, али однос према њима мора да се промјени. Колико људи је пошло у Пећ да се поклони њима? Врло мало, знате. По именима не можемо да их набројимо, знамо да набројимо десетине фудбалских клубова што играча, што оних на клупа, тренери, физиотерапути! Знамо вође навијачких група, а не знамо да набрајимо десетак светих архијереја-то је страшно, то је трагедија највећа! Зато Црква ипак вјерујући да у нашем народу постоје потенцијали духовни, да се покајемо, да се тргнемо, да ово стање не називамо животом, ово није реалност браћо и сестре! Треба да излетимо из овог стања као из коме, па није то живот што ми живимо, није то истина, није то јавна браћа и сестре, то је кошмар! То је ноћна мора, то је дубока кома! Црква нас позива да отворимо очи, духовне и умне и да препознамо нови простор, ново Царство и нову, вјечну свјетлост и ликове који су обасјани њоме, да чујемо ријечи, истинске ријечи, ријечи вјечнога живота, да чујемо прекрасно учење наше, ми не знамо да потоји учење Цркве, ми не знамо да посједујемо науку над наукама, умјетност над умјетностима, не знамо да посједујемо, у црквеном предању и св. Тајнам највећу вриједност, благодат Божију, вјечу енергију Божију којом можемо да се напјмо и вјечно живи да будемо! А не знамо зато што не знамо оне који знају. Они знају како се живи у Цркви, они знају јер њима је откривена тајна Цркве и они могу и данс да нам помогну да уђемо у Њен простор, да не промашујемо као што промашујемо, да се не брукамо пред Небом и пред прецима светим. И још нешто: апостол упозорава, претходно позивајући да се сјећамо својих старјешина, да гледамо на крај како су живјели, шта су радили, како су вјеровали, како проповједали, од кога учили, да се угледамо на њихову вјеру, да иста вјера буде наша и њихова и онда додаје, «Чувајте се лажних и туђих учења.» Свако учење које није у духу отаца, то је туђе учење, браћо и сестре, когод да га доноси, штагод да има на глави, на грудима у какве одежде да се одијева, ако он нама не говори исто што су говорили св. оци, ако му проповјед није једнака Савиној, ако му се учење разликује од Савиног, ако му се живот разликује, онда он не може бити наш учитељ, он је туђин, он туђу вјеру, туђе учење проповједа. А ми одвојени од истинских учитеља, шта све нисмо прогутали, браћо и сестре, шта све нисмо примили, од коге ми све благослове не узмамо! Па ево погледајте шта нам раде! Погледајте народ на шта личи, погледајте тетоваже само, да не идемо даље, погледајте какви смо овдје по овим нашим проморским градовима! Очерупани браћо и сестре! Разголићени, наги, обнажени, да не идемо у ум и у срце таквога човјека јер хаљине много тога говоре, како каже св. Владика Николај, тамо ће их има, тамо ће нема ни хаљина, тамо све је јасно, то је символ вјере једног човјека, једног народа, ту никакве вјере нема, сем оне прелесне, болесне, мртвачке, мртве вејре. Нека би дао Господ да молитве оних које смо заборавили, којих смо се одрекли браћо и сестре, ипак призиву милост Божију и свјетлост Божију на нас, да та свјетлост уђе у наше душе, у наше умове, у нашу вољу, и да нам открије страшно стање у којем се налазимо, да нам открије легло змија, акрепа и разних гадова у нашим срцима и да ужаснути од тог виђења, отријежњени од умешљене побожности, духовности и погрешне вјере, погрешног односа према Цркви, одскочимо браћо и сестре, од тог дтрашног виђења и од тог неподношљивог смрада и опасности и да притекнемо њима, њиховим кивотим, њиховим именима, њиховим моштима и да се из дубине нашега

обољелог и заробљеног бића молимо да нам помогну, да нас спасу својим молитвама и да призову милост великога Бога на нас, те да бисмо тим путем, путем покајања, путем молитве, изашли из ове коме, из овог лудила, из овог мрака, на чисту свјетлост невечерњег, незалазног дан, још овдје увремену окусивши сладост пребавања у тој светој заједници, тј. Цркви да бисмо и у вјечности могли да будемо са њима, вјечно живим оцима, учитељима, св. апостолима, св. ангелима, да бисмо могли да будемо истинска чеда Пресвете Богородице, истинска чеда Оца небескога и браћа Његовога Сина, да наслиједимо Царство небеско и да будемо носиоци оног царског печата Духа Светог по коме се дјеца Божија и познају. Тог благолсова дај Боже сви да се удостојимо молитвама св. оца нашег Саве и свих српских архијереја, учитеља и просветитеља, амин Боже дај.

Броћо и сестре, да се подсјетимо и ради оних који су присутни можда не знају, да приступамо самом врху благослова и да се причешћујемо истом оном Крвљу и оним Тијелом којим су се причешћивали наши св. оци, наши св. преци, наши св. архијереји, на исти начин и по благолсову истога Владике који је рекао да ово чинимо у Његов спомен и да кадгод будемо служили св. Литургију, на овакав начин, да ће увијек бити са нам, опипљиво и невидљиво присутан у овим св. Тајнама. Зато у име св. предака и св. архијереја, све вас позивамо да приступите, под условом да већ у вам дише њихов дух и да вјерујемо њиховом вјером, вјерујући да ваистину примамо Тијело Бога Сведржитеља, да је заиста међу нам Син Божији, Син Великога Бога, Бесмртни, Васкрсли Сведржитељ и Човјекољубац и да у том духу и са таквоим вјером приступамо светим и свештеним Путирима. Да не бисмо, браћо и сестре, упали у онај не мали духовни проблем, да приступамо не разликујући Тијела и Крви Живога Бога. Кад се и сами вријеђамо кад неко приђе и кад нас не испоштује, кад нас не препозна, кад нас не поздрави, све нас то вријеђа, а посебно ако се налазимо на неком нивоу части и славе. Замислите како је то кад цару не приносимо част која му припада, па и сами видите вријеђамо се кад нас људи не примјете. А овдје не приступамо земаљскоме цару, овдје приступамо Живоме Богу, браћо и сестре, овдје приступамо и сједињујемо са Сином Божијим и заиста, то је тако важно, да тако вјерујемо и у да разлику правимо између Њега и сваког другог човјека, да не кажемо сваког другог бога, јер нема других богова, до Њега, Једнога Јединога у Тројици откривеног, Оца и Сина и Светога Духа. Зато Литургија од нас тражи високу свијест, врло високу свијест, врло чисту, темељну, стабилну вјеру и живот који ће ту вјеру да пројављује. Зато сви они који се причешћују браћо и сестре, а видите, нико не мора да се причешћује, нико вас на овов не присиљава, али они који приступају, добро да знају кога примају и са ким у однос тј. у завјет улазе, на који начин, кроз Крв браћо и сестре! Кроз Крв и кроз Жртву улазимо у Нови Завјет у нови савез са животом нашим, јер Он је живот наш, Он је све наше, Он је Бог наш, Он је Бог отаца наших. Зато, овдје нам се нуди изванредна могућност, да обновимо оно мистично духовно сјећање и памћење, да причешћујући се Њиме, на ваљан начин, уђемо у заједницу са свима онима који су се причешћивали Њиме и били и јесу живи у Њему и по томе се браћо и сестре разликују причасници од оних који се не причешћују, тј. који се причешћују на суд и на осуду, причасник мора да се разликује од других, по духу, по вјери и по животу, по свјетлости. Зато, да не би дошло до неспоразума, не мора нико да се причешћује,

заиста и не мојте то себи да чините, да се причешћујете по некој болесној инерцији, то немојте никад да радите! Боље је једном а за цијео живот и за вјечност, него често и на пропаст. А услов да би се причестили, тј. заједничари, јесте вјера браћо и сестра и молитва коју ћемо читати, ево сад непосредно прије него што приступимо св. Тајни, изражава све оно што ми треба да имамо, праву вјеру у односу према овој св. и чудесној Тајни и Трпези. Зато, уколико вјерујете и оно што ћете сад исповједити имате и у души, онда приступите. А уколико не вјерујемо браћо исестре, онда је боље одложити причешће за неки други дан, да не бисмо примајући ову светињу, на себе навукли тежину не дај Боже живећи греховно и осуду. Јер они који се причешћују, а гријеше, они себи суд једу и пију и такв човјек не само што се не сједињује, него се раздваја, браћо и сестре и још удаљенији бива од Божијега благослова. Зато молимо вас а све ради благослова и ради нашега спасења, да будемо врло опрезни у овим свештеним тренуцима, кад треба да се коснемо Тијела Божијег. Нека би Господ дао да свима онима који се данас буду причестили, ова светиња буде на исцјељење и душе и тијела и на живот вјечни а никоме на суд и на осуду. А они који осјећају да још нису спремни нека се спремају, а већ на првој наредној Литургији да буду и они припремљени и отворени вјером да приме живот у себе. И исповјест браћо и сестре, уколико је није било, одавно, и то приушите својој души, па приђите Цркви, приђити свештеницима и отворите своје душе да вас Господ, силом благодати у Тајни Исповјести ослободи тог терета да можете смјело, као синови, као дјеца заблуђела дјеца и заблођели синови да се вратите Оцу и да не бјежимо од Њега као демони, да га не игноришемо као туђини, него да га осјетимо и доживимо као истинског Оца, а Цркву као једину истинску Мајку.

Бесједа приликом дељења наоре

Христос Воскресе! Христос је међу нама! Свети свештенослужитељ Кипријан, браћо и сестре, ученик св. апостола, говорио је да коме Црква није Мајка, томе Бог није Отац. Пошто на жалост данас има много оних који нису рођени у Цркви и који је не препознају као Мајку, дошло је до смућења, до кризе идентитета, дубоке кризе и у нашем народу, тако да се ових дан, услед тог незнања, великог дубоког и мрачног незнања, покренула једна активност, правног карактера, а тиче се односа државе према Цркви. А пошто је мали број оних који Цркву доживљавају као Мајку, а велики број оних који је не познају, ни Њену природу ни Њено Биће, ни Њено поријекло, силу и славу, дошло је благо речено, до неспоразума и ових дан, вјероватно сте колко-толко упућени, мада не на најбољи начин јер све се то некако котрља по асфалту и по оним ниским фреквенцијама јавних гласила али то не може и није ниво Цркве, зато будите опрезни кад примате информације, провјеравајте одакле долазе јер може ђаво да се поигра са вам иса вашим ионако угроженим здрављем, духовним а и физичким. А ево сјутра, на благослов нашег архијереја, у Саборном Храму у Подгорици, служиће се божанствена Литургија, саборно, па вас ево позивамо у наше Митрополије, да узмете учешћа да молитвено, литургијски, одреагујемо на ове пролазне провокације и на овај израз незнања и непознавања и не признавања Цркве као Мајке, па да се потрудимо, молитвено, да нико од Њене дјеце не дигне на Њу, јер ко се дигне руком на мајку, тјелесну, проклетство на себе навлачи, а да не говоримо шта бива са онима који руку дижу на Мајку Цркву, да се

помолимо да не буде тако, да се не би понављало оно што се дешавало свима кроз сву историју, који су насртали у духу охолости, на смиренога Бога Сведржитеља, на Цара ангела, на Сина Великога Оца, да не би навукли на нас, на наш народ, на наше породице, и на наше потомство, велики и неиздржљиви гњев Божији јер на кога гњев Божији падне, браћо исестре, ту више нема живота, ту ће се зацарити тама и мука вјечна. Зато је ово тренутак врло важан да га молитвено и дочекамо, молитвено доживимо, молитвено дјелујемо призивајући милост Божију на сваког човјека, да сило свјетлости просвети наше умове, да не бисмо повлачили опасне потезе чије су последице вјерујте, несагледиве. Јер ко у овом домену промаши, наслиједиће удио промашених, тешки, претешки удио. Зато је најбоље да се држимо наше Цркве, наших архијереја инаших св.отаца и да се од њих учимо каквав однос према Цркви, Мајци, треба да имамо. Зато по могућности сјутра у Саборном Храму, нека дође, по могућности. Св.Литургија почиње у 7.30, па да сви онако саборно и молитвено призовемо милост човјекољубивога Господа, да уз Његову помоћ превазиђемо кризу и заблудјеле синове и обољелу њену дјецу призовемо на покајање и на пут који води у живот вјечни, да не иду широким и опасним путевима који воде у вјечну пропаст и у вјечну муку јер ко се Цркве одрекне, он се Бога одрекао, ко се Цркве одрекне и одриче, он се светитеља Божијих одрекао, он се Мајке Божије одрекао, он се Сина Божијег одрекао, а ко се Цркве одрекне, то да знате, јер то је Он рекао свбима нам, него бјежимо ми нашим чулима, нећемо да га слушамо. Он је рекао:»Ко се одрекне Цркве пред родом овим прељуботворним и грешним, одрећићу се и ја њега, не пред тим родом...», јер шта је тај род, браћо и сестре, још прељуботворни и грешни? То је ништа! То не постоји и шта има Син Божији да се кога одрише пред родом прељуботворним и грешним, грешни и прељуботворни одричу се Христа пред истомишљеницима! А Он одрећи ће се таквих пред Оцем Његовим и пред ангелима светим кад буде дошао други пут да суди живима и мртвима. Зато сјећајмо се тог дана браћо и сестре, јер он је све ближи, и не дао Бог никоме да га затекне у одрицању јер то је страшно браћо и сестере, да Син Божији каже да вас не познаје и да вас се одриче. Јер ако нас се Он буде одрекао, будите сигурни Отац нас неће примити и Црква нас неће препознати. И то пред ким браћо и сестре? Пред очима вјечности, пред Оцем небеским, то је браћо исестре страшно, то је преужасно! Зато немојмо себи то да дозволимо. Колкогод род овај прељуботворни и грешни насртао, напдао, свим расположивим средствима, увијек имајмо пред собом мач Духа, тј. Ријеч Божију која је рекла, а тако ће и бити у онај дан, да ће нас се одрећи ако се ми будемо одрекли Ње. То је давало снагу свим нашим св.прецима, светим мученицима, још нешто да знате: није њихова сила и неустрашивост била само од њихове вјере и љубави, тачно је, било је и то итекако, него и од страха пред Богом, гледајући огањ пред њима, они су се сјећали оног неугасивог огња; гледајући оне који само тијело могу да убију и потом ништа више, они су се сјећали ријечи Онога који им је указао кога да се боје, да се боје оних који само тијело могу убити, него да се плаше Онога који пошто убије има власт и душу бацити у пакао, а ту власт има само Господ, браћо исестре! И зато, немојмо да се плашимо, никог другог до Бога Живога и у сили и истини и правди страшног који ће опет доћи, рекао је, обећао је и доћи ће, да суди свима нам и нам у Цркви и да суди онима који хоће, о каквог лудила! Цркви да суде! Хоће да суде Ономе пред Којим и Небеса дрхте, браћо и сестре! Пред Ким и страшни

Серафими трепте, ево видите докел нас лудило и гријех и ђаво доведоше, да ми судимо страшном Судији! То је браћо исестре страшно безумље! Умјесто да га молимо и преклињемо да нам буде милостив на Дан суда, ево ми се у помрачености, горој од демонске, боримо против Њега и против Његове Цркве-то треба сматрати великим безумљем и треба се молити Господу да просвети умове свију нас, да не правимо такве грешке да нас не би прескупо коштале и у времену и у тешкој и претешкој вјечности. Зато још једном, сјутра дођите, ако можете, у Саборни Храм Христовог Васкрсења у 7.30 почиње св.Литургија, да се помолимо Господу колико је до нас и онда све да предамо у Његове руке, а Он ће свакоме дати по дјелима његовим. Христос Воскресе!